

„МУЗИТЕ НЕ БИВА ДА МЪЛЧАТ...“

(Продължение от стр. 1)

да бъде последният. Като главен художествен ръководител ме радва фактът, че напоследък получаваме много съблазнителни покани за гастролни и в нашата страна, и в чужбина. Мога да говоря конкретно, но ще се въздържа поради суеверие. . .

— На какъв принцип подготвихте програмите си за концертите в Русе?

— Първо ще отбележа, че идваме с програми, които ни харесват и изпълняваме с удоволствие. Включихме творби на П. И. Чайковски, защото тази година се чества 150-годишнината от рождението му. Подготвихме един подарък за русенската публика — Тържествената увертюра „1812“ По ради това, че е написана по случай освещаването на катедралния храм, издигнат в чест на победата ни над Наполеон, и поради това, че Чайковски е бил монархист, тя включва и химна „Боже, пази царя!“. По тази причина това произведение до неотдавна или въобще не се изпълняваше, или се предлагаше „редактирано“. Сега ние го изпълняваме в оригинал.

В програмата си включихме и творба на български композитор, но това не е куртоазен акт. С Георги Минчев, от чийто талант бях покорен, ме свързва сърдечно приятелство. Аз бях първият интерпретатор на неговия Концерт за пиано и оркестър в Съветския съюз. Организирахме и авторска вечер на Георги Минчев в Горки. Обсъдихме идеята за съветско-български фестивал в София и Горки, възнамеряваме да поканим най-добрите български състави. Така че с българската музика ме свързват много нишки и възприемам гостуването ни тук като закономерност.

Третият ни принцип бе да представим произведение на съвременен съветски композитор — в случая Александър Чайковски, един млад и много талантлив творец.

— Бихте ли споделили мисли за състоянието на музикалната култура във времето на динамични политически промене-

ни?

— Намирам много общо в политическата обстановка у нас и тук. За щастие Горки и сега си остава един от най-активните извънстолични културни центрове. Известна е мисълта, че когато пушките говорят, музите мълчат, но аз вярвам, че няма да се стигне до това положение. Надявам се, че промените ще се извършат бързо и резултатно и няма да се допусне музите да замлъкнат.

— Кои са главните Ви трудности като главен художествен ръководител?

— Трудно е да намеря за оркестъра музиканти от висока класа, да им осигуря жилище, както и заплата поне колкото средната за страната. Но ме удовлетворява възможността оркестърът да работи с наши и чужди солисти от най-висок ранг, което и правим.

— Вие реализирате и оперни спектакли. Какво е мнение то Ви за настоящето и бъдещето на оперното изкуство?

— Пътувайки на Запад, се убедих, че сега там оперното изкуство и въобще класиката преживяват ренесанс. Уверен съм, че това ще стане и у нас. Сега, когато рокът вече не е забранен плод, не е и толкова привлекателен. Затова класиката излиза от дългата криза и става обект на интерес, даже нещо повече — да се интересуваш от нея вече е престижно. Затова към оперното изкуство се насочват талантливи режисьори — например видният филмов режисьор Андрей Кончаловски поставя „Дама пика“ и „Евгений Онегин“.

— И накрая, Владимир Петрович, позволете да Ви попитам намирате ли за подходящ назова на нашия фестивал?

— А Вие ми позволете да бъда искрен. Наситихме се на много красиви, официални и нищо незначещи думи. Затова мисля, че духът на русенския международен фестивал ще бъде отразен най-точно с думи като „красота“ и „доброта“. Защото именно този дух усещам през цялото си пребиваване тук.

— Благодаря Ви за разговора и от сърце Ви желая успех. До нови срещи!